

borg (N. Christensen) det, ligesom ogsaa jeg har gjort det og vort Parti i det hele taget. Paa alle Sagens Stadier have vi udtrykt vor Beklagelse over dette Forslag. Det ærede Medlem for Nørresundby (J. Jensen) har derfor heller ikke Ret, naar han siger: Hvorfor stille I da ikke flere Ændringer, naar I ere misfornøjede ogsaa med § 1? Vi have søgt paa Sagens tidligere Stadier i Folketinget at gøre Forslaget saa godt som muligt, men man har ikke villet rette sig efter vor Kritik. Nu gælder det for os om, at det i alt Fald ikke bliver værre, end det var, da Folketinget sidst vedtog det. Den Ændring, som jeg her anbefaler til Tingets Opmærksomhed, gaar jo kun ud paa at føre Sagen tilbage til Folketingets Standpunkt — det er det hele — saa at vi blive fri for den Indskrænkning af Købstædernes og Københavns Selvstyre, som der her er Tale om. Sagen har selvfølgelig en overordentlig stor principiel Betydning, thi det er os ikke ligegyldigt, om vi maa møtte sultne Skolebørn uden Ministerens Samtykke eller kun med dette, selv om vi kunde gaa ud fra, at den nuværende Indenrigsminister vilde give os dette Samtykke, hvad vi absolut ikke med Sikkerhed kunne efter hele den Aand, ud fra hvilken han har talt i denne Sag, en Aand, der aldeles ikke, synes jeg, har været besjælet af Interesse og Varme for at faa de sultne Børn mættede. Først og fremmest har Ministeren tumlet med Lovparagraffer for at se, om man ikke paa en eller anden Maade kunde faa Sagen vendt saaledes, at Ydelsen blev gjort til Fattighjælp. Jeg synes, at det, som ligger bagved Indenrigsministerens Tale i Landstinget, er en levende Interesse for at gøre denne Sag til en Fattigvæsenessag, stik imod hvad der tidligere var Højreministrenes Standpunkt, men ingenlunde en levende Interesse for at faa de sultne Børn mættede. Vi kunne derfor ingenlunde gaa ud fra, at den nuværende Indenrigsminister vil give Samtykke til, at vi bevilge mere end den private Bispisningsforening yder. Men selv om den nuværende Indenrigsminister vilde gøre det, kan der komme andre Ministre efter ham. Jeg synes, at Ministrene blive værre og værre, saa denne er formodentlig kun et Overgangsled. Udviklingen er gaaet fra Bardenfleth, som sagde: I have Lov til at bevilge disse Penge, det er ikke Fattighjælp, over Bramsen, der trak paa Skulderen og sagde: Jeg tror nok, at I have Lov til det, til den nuværende Indenrigsminister, som siger: I have ikke Lov til det. Der kommer saa

rimeligvis efter ham en Indenrigsminister, som siger: I skulle straffes eller noget andet slem, hvis I gøre det. Saaledes synes Udviklingen at have været i Danmark i social-human Henseende i de senere Aaringer. Vi kunne derfor ikke gaa ud fra, at vi ville faa kommende Indenrigsministres Samtykke. Sagen har altsaa meget stor principiel Betydning. Men den har ogsaa meget stor praktisk Betydning. Stillingen er den, at i Øjeblikket indsamles der, saa vidt jeg ved, ikke mere end omtrent 11,000 Kr. ved Hjælp af den private Forening, medens vi yde 20,000 Kr. fra Københavns Kommune, altsaa ikke saa lidt mere, end der indsamles ad privat Vej. Hvis dette Lovforslag gaar igennem, maa vi til næste Aar ikke bevilge saa meget som hidtil uden først allerunderdanigst at komme til Indenrigsministeren og spørge ham: Kunne vi ikke faa Lov til at bevilge det, som vi hidtil uanfægtet under Højres Regimente have bevilget? Det er Stillingen. Det er altsaa et dybt Indgreb i Københavns og ogsaa i Købstædernes kommunale Rettigheder paa dette Punkt, et Indgreb, der let kan medføre, at de fattige Børn i Fremtiden faa mindre Mad, end de have faaet i Fortiden. Det ser ud til, at under det ny System er det kun højtstaaende Personer, Militarister og lignende, der kunne mærke det behagelige ved Systemskiftet. Det ser ikke ud til, at de gamle skulle have bedre Alderdomsunderstøttelse, det ser ikke ud til, at Børnene skulle have mere Mad, tværtimod, dette Lovforslag indskrænker vor Ret til at give Børnene Mad.

Nu sidder den ærede Landstingsmand, jeg udpegede før, som Triumfator. Han og hans Parti, som blev saa ilde begejnet af Venstre for et Par Aar siden, staar nu som Sejrherrer. Deres Standpunkt er trængt igennem i denne Sag. Det er den nuværende Kultusminister, som har sat Sejrs-kronen paa den ærede Landstingsmands Hoved. Vi beklage det, men ville dog endnu en Gang udtale Haabet om, at dette Ting ikke vil gaa med dertil. Det staar — nu vi skulle til at stemme — som for et Par Aar siden, da Kultusministeren sagde, at det, der skulde stemmes om, var, om man havde Tillid til Kommunerne eller ikke. Nu vil det igen komme til at staa om, hvorvidt man har Tillid eller Mistillid til Kommunerne. Jeg tvivler ikke om, at Højre og de moderate ville fylke sig om Regeringen. Det er jo Regeringen, der har sluttet sig til dem, men jeg har dog noget Haab om, at Venstremændene